

Nagy Tímea

Kétségek múzeuma

Engednek a fák, kérgek peregnek az ismétlődő hidegben. Megfeketednek a héjak, mégsem feslik ki a varrás a kabáton, amit ránk adott anyánk. Szelíden vesszük vállainkra a leölt állatokat, de amikor a rózsza felé nyújtjuk kezünk, az indulásban elenyésznek nyájaink. Úrvacsorai kendő takarja a hasadékokat, vendégeinket csukott szemmel várjuk. Ujjaink úgy fűzzük egymásba, ahogy nagyszüleinktől láttuk, oda ereszkedünk, ahol a szőnyegen nyomot hagytak térdeik. Száját növesztve nyelnek el karimák a sötétben, fátyolkák hátrahagyott szárnyai motoznak a párkányokon. A szélben mi is éneklünk. Hajlott háttal, aprókat lépve. A vártnál kevesebbszer és puhán esünk. De a köd.

Colorado, 1926

Megesküdnék rá, hogy a több évszázados cédrust is miatta kellett kivágni, a lucskos reggelen újra a fehér csipkeruhát vette fel, az erdőben már ott voltak a buldózerek, egy ág átszakította a fátylát, de játszani akart megint, a fénykép erejéig hasára szorította a kezét, a hidrokínon összepréselt ajkaiból hívta elő, hogy *vagy a fa, vagy a gyerek*, a férje méterekkel fölötte állt, a kezében a fűrész hosszabb volt a létránál, rátekeredett a nyakára, mégis jobban fojtotta a torkát, és marta az évgyűrűk háborítatlan magánya, a felismerés, hogy miközben kivérezett a fa, azt kívánta, bárcsak ő halt volna meg.

Másolatok

Találgattak az emberek, hogyan került egy bálnacsontváz az esőerdő közepére az Osa-félszigeten, partra moshatta a víz, és megtalálták egymást a csontok a jaguár- és tapíringoványban, mások szkeleton illúzióját keltő begóniákról és filodendronokról beszéltek, fényért küzdő levelek és fafojtó indák egymásba fonódásáról, egyesek interaktív művészeti installációra gyanakodtak, a rejtett kamerák után kutatva a borsliánoknak estek, a többiek aláírásgyűjtésbe kezdtek, hogy a kiállítás végeztével ne szereljék szét az alkotást, mérlegeljék inkább az esetleges új kontextus nyújtotta lehetőségeket, egy óceánbiológus erdei bálnafajokról értekezett, némely változatoknak lábaik és szárnyaik is lehettek, ki tudja, mióta van itt, a kaucsuk- és kakaófák, szágópálmák között, talán hurrikánok és cunamik hordhatták ide, egy névtelen bejelentő a világítótorony őrét figyelte napokon keresztül, zsákokat cipelt a fövenyről a mangrove szövedékébe, de ő tagadta, mert látni vélte félálomban, ahogy liánok és broméliák levélrózsái engedték a gyepszintre puhán a csontokat, mahagóni- és ébenfák koronafélénk lombjai szűrték át magukon a maradványokat, és amikor az utolsó csontszövet is elfelejtette, hányat dobban egy bálnaszív percenként, és ezzel egyidőben a tudósok kiszámították, hogy az artériáiban hány ember úszhatna zavartalanul, a csontok megadták maguk a moháknak, légygökereket kezdtek el növeszteni, mint az orchideák, senki sem szólt a múzeumról, ahol az elhullott állatok szíveit tartósítják, és megrendelésre másolatokat is készítenek.

Závada Péter

Egy alma határai

Nemrég úgy döntöttem, hogy csakis kifelé figyelek, nyugtalan kedélyem csillapodását reméltem tőle, ezért a környezet minél akkurátusabb és érzelmentesebb leírására törekedtem. Mindegy, mire, csak ne az elhatalmasodó pánikra koncentráljak. Nem gondoltam, hogy tartozna nekem bármivel is a természet, mely adósságát úgy volna hivatott törleszteni, hogy újabb és újabb